

JULIA MARKOWSKA

redaktor wydania

Niemal każda polityczna zmiana wiąże się z restrukturyzacją. Politycy chcą budować wszystko od zera, po swojemu. Aby osiągnąć taki stan początkowy, zaczynają od likwidacji. Zapominają, że działając w ten sposób nigdy nie uda się zbudować nic trwałego. Likwidacja Zespołu Szkół Medycznych w Kołobrzegu jest krótkowzrocznym działaniem. Politycy nie zdają sobie chyba sprawy z tego, że społeczności europejskie są coraz starsze i zapotrzebowanie na pielęgniarki będzie rosło z roku na rok. ■

ZA TYDZIEŃ

- CZY MŁODZI LUDZIE CHCĄ ROZMAWIAĆ O POWOŁANIU? Zjrzymy na rekolekcje zimowe dla młodzieży ponadgimnazjalnej
- Diecezjalne OBCHODY ŚWIĄTOWEGO DNIA CHOREGO

Nauki przedmażeńskie nie muszą być nudne

Weekend dla narzeczonych

Przyszli małżonkowie przez dwa dni dyskutowali o miłości małżeńskiej, planowaniu rodziny i stosunku do wiary. To nowa forma przygotowania narzeczonych do małżeństwa.

Agnieszka i Paweł usłyszeli o weekendzie dla narzeczonych od swojego proboszcza w Wałczu. – To atrakcyjniejsza forma przygotowania do małżeństwa niż tradycyjne nauki – mówią. 3 maja ślub wezmą Małgorzata i Maciej. – Myśleliśmy, że to będą typowe rekolekcje. A tu jest dyskusja i warsztaty. Jesteśmy mile zaskoczeni – mówi Maciej. Ksiądz Andrzej Wachowicz, który organizuje w Centrum Edukacyjno-Formacyjnym w Koszalinie weekendy dla narzeczonych, tłumaczy, że są one skierowane właśnie m.in. do tych młodych ludzi, którzy przebywają z dala od domu rodzinnego.

W pierwszym dniu narzeczeni szukali odpowiedzi na pytanie, czym jest miłość. By rozmawiania nie były teoretyczne, ukla-

JAROSŁAW JURKIEWICZ

dali spis cech, za które cenią przyszłego męża czy żonę. Obiecali sobie, że za rok spotkają się w tym samym miejscu i wtedy już jako małżonkowie zweryfikują listę zalet partnera.

O właściwych relacjach między żoną a mężem mówiła Urszula Lampka, diecezjalna doradczyni rodzinna. Wieczorem po adoracji Najświętszego Sakramentu była okazja do spowiedzi. A potem film „Family man” i dalszy ciąg

Uczestnicy weekendu w towarzystwie doradczyni Urszuli Lampki i Haliny Bobryk (po prawej) i ks. Andrzeja Wachowicza (po lewej)

warsztatów. Można było zadać narzeczonej czy narzeczonemu najbardziej zasadnicze pytania.

A ponieważ weekend miał być nie tylko przygotowaniem do ślubu, ale także do głoszenia Chrystusa, drugi dzień poświęcono na rozmowy o podstawach wiary.

Spotkanie zakończyła Msza św., podczas której narzeczeni modlili się za swoich przyszłych małżonków.

JAROSŁAW JURKIEWICZ

„NATCHNIONY” MALARZ

Niemal wszyscy reagują złością, gdy widzą różne bohomyzy na nowych elewacjach. Pseudoartyści ze sprayami i makakami dają się we znaki instytucjom, budowlancam i właścicielom domków. Na szczęście dzięki nocnym patrolom policji udaje się zatrzymać wandalów. Policjanci z Komisariatu II Policji w Koszalinie zatrzymali młodego mężczyznę, który zniszczył elewację budynku – siedziby jednego z koszalińskich banków. Mieszkaniec Koszalina, 21-letni Mariusz B., został zatrzymany przez patrol policji na gorącym uczynku. Policjanci nadjechali dokładnie w chwili, gdy pijany chłopak wykonywał rysunki graffiti na ścianie budynku w centrum miasta. Koszt zamalowania ich wyniesienie około 2000 złotych. **JM**

Koszt zlikwidowania tego wątpliwego „dzieła” wyniesie około 2000 zł

Nagrody rozdane

KOSZALIN. Międzyszkolny Konkurs Fotografii Dziecięcej organizowany przez Szkołę Podstawową nr 7 w Koszalinie cieszy się coraz większą popularnością. Po raz piąty mali amatorzy sztuki fotograficznej z Koszalina mieli możliwość zaprezentowania swoich prac i skonfrontowania swojego warsztatu z oceną profesjonalnego jury. Organizatorzy nie kryją zadowolenia z ilości nadsyłanych prac. – Obejrzeliliśmy ponad osiemset prac, które nadesłano nie tylko z Koszalina, ale i z Sianowa, Mielna,

Ustronia Morskiego, Rosnowa i Kołobrzegu, czym jesteśmy bardzo mile zaskoczeni – mówi Małgorzata Theis. – Niektóre z nich budzą zdumienie dojrzałością spojrzenia i ujęciem tematu. W kategorii klas I–III pierwszą nagrodę przyznano Gustawowi Laskowskiemu, a w klasach starszych najlepszą pracę zaprezentowała Katarzyna Kalkowska. Swoją nagrodę przyznał też koszaliński oddział GN. W tym roku postanowiliśmy wyróżnić Macieja Świąsa, ucznia klasy V, wychowanka Pałacu Młodzieży w Koszalinie.

Nagrodę koszalińskiego oddziału GN przyznaliśmy uczniowi klasy V Maciejowi Świąsowi za oryginalność spojrzenia

Ponadczasowe przeboje

KOŁOBRZEG. Śpiewali i śpiewają nieprzemijające przeboje z dawnych lat. Brawa zbierają nie tylko wykonawcy koncertu, ale i jego pomysłodawczyni Krystyna Świta. W Klubie Osiedlowym KSM po raz 10. odbył się koncert „Zaspiewajmy przeboje z dawnych lat”. Pierwszy koncert odbył się w 1999 roku. Pomysłodawcą była Krystyna Świta, kierowniczką Klubu Osiedlowego. – „Zaspiewajmy przeboje z dawnych lat”, bo melodie z lat 60., 70. trafiają do wszystkich, młodszych i starszych, poza tym mają doskonałe, zawsze na czasie teksty. Koncert organizujemy w karnawale, by zarówno starsi, jak i młodszy mogli wspólnie spędzić jeden karnawałowy wieczór. Początki były trudne, zainteresowanie mizerne, ale formuła przyjęła się

i koncert się rozwija – wspomina Krystyna Świta. Wielka w tym zasługa profesjonalnych muzyków, którzy koncertowi poświęcili swój wolny czas, siły i zaangażowanie. Dotychczas w koncertach wzięło udział 133 wykonawców. Niektórzy z nich, jak Maria Dąbala z Kalisza, wracają na kołobrzeszkie koncertowanie z odległych miast. Prezydent miasta Janusz Gromek, doceniając wkład w działalność kulturalną i rozwój kultury w mieście, przyznał Krystynie Świcie nagrodę specjalną, wręczoną podczas Kołobrzeskich Koników. Podczas koncertu jubileuszowego były też kwiaty i podziękowania dla kierowniczki Klubu zarówno od władz miasta, jak i władz KSM oraz sekcji wokalne Klubu, chóru „Cantabile” oraz słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego Wieku.

Współpraca to podstawa

Podsumowanie ubiegłego roku i wyznaczenie nowych zadań najlepiej wychodzi w atmosferze miłego spotkania

KARLINO. Parafia nie mogłaby funkcjonować, gdyby nie tworzący ją ludzie. Wiedzą o tym członkowie przyparafialnych grup istniejących przy kościele pw. św. Michała Archanioła w Karlinie, którzy jak co roku spotkali się, by podsumować ubiegłoroczne prace i dokonania. – To także swego rodzaju podziękowanie za wkładany bezinteresownie wysiłek, poświęcany czas i zdolności na rzecz wspólnoty – mówi organizator spotkania, proboszcz karlińskiego parafii, ks. Ludwik

Musiał. – Dobre funkcjonowanie wymaga także współpracy z organizacjami miejsko-gminnymi: z Ośrodkiem Opieki Społecznej czy ze szkołą. Cieszę się ze wspólnych inicjatyw służących mieszkańcom parafii. Początek roku to także dobry moment na podejmowanie nowych wyzwań. – Być może takim zadaniem na ten rok będzie formalne powołanie Akcji Katolickiej i zalegalizowanie jej struktur? Ludzi przecież nam nie brakuje – zachęcał ks. Ludwik Musiał.

Koncert „Mazowsza”

CZAPLINEK. Na zakończenie okresu świątecznego z niezwykłym świątecznym repertuarem polskich kolęd i przypomnieniem najciekawszych, rzadko kultywowanych tradycji świąt Bożego Narodzenia wystąpił znany na całym świecie Państwowy Zespół Ludowy Pieśni i Tańca „Mazowsze” im. T. Sygietyńskiego pod dyrygenturą B. Kręgielewskiego. „Mazowsze” zachwycało publiczność zarówno piękną muzyką, wspaniałym śpie-

wem, jak i niezwykle kolorowymi, charakterystycznymi dla tej grupy strojami. A wszystko to za sprawą anonimowego dobrodziejcy, który zasponsorował występ znanego zespołu. Koncert „Mazowsza” poprzedził niemiernie piękny występ czaplineckiego chóru Voca i Orkiestry Szkół Muzycznych ze Szczecinka i Koszalina pod dyrekcją Szymona Godziemby-Trytka z kantatą bożonarodzeniową pt. „Czaplinkowi i jego mieszkańcom”.

Koncert „Mazowsza” w Czaplunku zasponsorował chcący zachować anonimowość dobrodziej

ARCHIWUM WIOSKI DZIECIĘCEJ

KAROLINA PAWŁOWSKA

Wioska Dziecięca SOS

Wolontariat? Fajna sprawa

Jak poznać nowy kraj, jego mieszkańców i język, a przy tym jeszcze wiedzieć, że zrobiło się coś dobrego? Elizabeth i Anna nie mają wątpliwości – trzeba zostać wolontariuszem.

Przy dużym stole Damian i Dagmara odrabiają lekcje. Choć odpowiadają po angielsku, wiadać, że niezłe się bawią. Zastanawiam się tylko, kto tu kogo uczy.

Problemy językowe

– Elizabeth i Anna uczą nas angielskiego i niemieckiego. A my uczymy je polskiego. Im idzie tak samo trudno jak nam – wyjaśnia rezolutnie znad zeszytu dziewięcioletni Damian. Wiadać jednak, że ta wzajemna współpraca przez pół roku przyniosła jakieś rezultaty. Dziewczyny radzą sobie już całkiem dobrze i sporo rozumieją, choć na wszelki wypadek w kieszeni zawsze mają słownik. – Najtrudniejsze są „sz” i „cz” – śmieje się Elizabeth. – Wszystkie typowe polskie szeleszczące

wyrazy sprawiają nam olbrzymi problem.

Elizabeth przyjechała z Francji. Jak opowiada, po skończeniu studiów szukała czegoś, czym mogłaby się zająć. Tak trafiła na stronę internetową z ofertami pracy dla wolontariuszy. Pomyślała, że praca z dziećmi to coś dla niej. Z tego samego projektu skorzystała Anna, dwudziestolatka z Niemiec.

I tak, dzięki organizacji Europa Młodych, dziewczyny znalazły się w Polsce. Od września pracują z dziećmi w karlińskiej Wiosce Dziecięcej. Uczą dzieci niemieckiego i angielskiego, odrabiają z nimi lekcje, organizują czas wolny. Prowadzą też szkółkę gitarową i naukę gotowania, która cieszy się dużym zainteresowaniem, zwłaszcza wśród chłopców. – A przy tym zdobywamy nowe doświadczenia i poznajemy nowy kraj – dodaje Anna. Początki nie były łatwe: bez znajomości języka i tutejszych obyczajów, z dala od bliskich. Nie wiedziały też, jak zostaną

Z lewej: **Na zajęcia grupowe z wolontariuszkami przychodzą nie tylko dzieci**

Obok: **od lewej Kasia i Marlena, Anna i Elizabeth pomagają w lekcjach Damianowi i Dagmarze**

przyjęte, czy zaaklimatyzują się w wiosce. Pierwsze lody szybko zostały przełamane i dziewczyny poczuły się jak w domu. Nawet zakupy przestały być problemem. – Najpierw zapisywałyśmy wszystko na kartce, dla pewności – opowiada Elizabeth. – Albo dzieci nam pomagały. Teraz wystarczy słownik w kieszeni. – Spodziewaliśmy się, że będziemy miały problemy językowe, że to część naszego doświadczenia – dodaje Anna. – Choć bywały sytuacje, zadawałoby się nie do pokonania, a w zasadzie zabawne. Oj, ale wtedy wcale nie było nam do śmiechu.

Satisfakcja gwarantowana

Dziewczęta uczestniczą także w życiu wioski. Pomagają w organizowaniu zajęć dla wychowanków czy ważniejszych uroczystości. Do dziś niektóre dzieci wspominają konkurs o Unii Europejskiej, który przygotowały. Gościły również w karlińskim liceum, opowiadając o tradycjach świątecznych w swoich krajach. Kilkakrotnie brały udział w rajdach pie-

szych, opiekując się młodszymi uczestnikami. Jak przyznają, same bardzo korzystają na tej pracy. Niesamowitym przeżyciem były polskie święta Bożego Narodzenia. – I św. Mikołaj – mówi Anna. – U nas nie ma takiego zwyczaju, żeby ktoś z dorosłych przebierał się i przynosił dzieciom prezenty, a to bardzo sympatyczne i miłe. Nie ma też pięknej tradycji dzieleńia się opłatkiem.

Elizabeth i Anna nie są jedynymi młodymi wolontariuszkami, które pracują w karlińskiej Wiosce Dziecięcej. Wykorzystując wakacje i ferie, częstymi gośćmi są tu Kasia, Agnieszka i Marlena, siostry z Grudziądza. – Trafiłyśmy do Karlina przypadkiem, przez znajomą naszej mamy i tak już zostało – opowiada Marlena. – Kiedy po raz pierwszy wyjeżdżałam z wioski, jedno z dzieci zapytało mnie, czy kiedyś wrócę... Nie mogłam nie wrócić.

Dla wolontariuszek organizacja zajęć plastycznych, pomoc w nauce, przygotowywanie przedstawień nie jest pracą. A jeśli już, to taką, którą wykonuje się z olbrzymią radością. – Satisfakcji z tego, że robi się coś dobrego, pożytecznego i co cieszy dzieciaki, nie da się z niczym porównać – mówią zgodnie.

KAROLINA PAWŁOWSKA

ARCHIWUM WIOSKI DZIECIĘCEJ

ARCHIWUM WIOSKI DZIECIĘCEJ

Bóg nas n

**Ludzie, którzy żyją
w związkach nie-
sakramentalnych,
mają swoje miejsce
w Kościele.
W Koszalinie
zorganizowano dla nich
specjalne duszpasterstwo.**

tekst i zdjęcie
JAROSŁAW JURKIEWICZ

Ksiądz Marcin Piotrowski to człowiek, który nie boi się wyzwań. Jest kapłanem w koszalińskim hospicjum, od niedawna posługę duchową niesie pacjentom ze szpitala wojewódzkiego w Koszalinie. Jako kapłan opiekuje się też koszalińską grupą Wspólnoty Emmanuel. To Wspólnota wiernych, którzy uznając Jezusa za centrum swojego życia, poszukują dla siebie uświęcenia, ale też oddają się apostołstwu.

– To była jesień 2006 roku. Jechaliśmy z ówczesnym ordynariuszem koszalińsko-kołobrzeskim księdzem biskupem Kazimierzem Nyczem na spotkanie zorganizowane przez jedną z rodzin ze Wspólnoty Emmanuel – wspomina. – Powiedziałem, że chodzi mi po głowie myśl, żeby stworzyć duszpasterstwo także dla ludzi, którzy żyją w związkach niesakramentalnych. Usłyszałem krótkie: „No to działaj!”.

Więcej nie trzeba było go namawiać. Na drzwiach koszalińskich kościołów wieszono

informację o powstającym duszpasterstwie.

Na pierwsze spotkanie przyszło kilkanaście osób. – Jedna para przyjechała do kina. Ale wstąpili do katedry na adorację Najświętszego Sakramentu. Przy wyjściu zobaczyli nasz plakat – opowiada ksiądz Piotrowski. – Mieli dwie minuty na zastanowienie. Zostali i są z nami do dziś.

Zawstydzają nas swoją wiarą

Związek niesakramentalny to sytuacja, w której dwie osoby mieszkają ze sobą na sposób małżeński, choć przynajmniej jedną z nich z zupełnie inną osobą łączy ślub kościelny.

Tacy ludzie nie mogą przystąpić do sakramentu pokuty i nie uzyskają rozgrzeszenia (mogą natomiast w konfesjonałach wyznać kapłanowi grzechy i poprosić o błogosławieństwo). Nie mogą przystąpić do Komunii Świętej. – Bo mieszkając na sposób małżeński, są w stałej dyspozycji do grzechu – objaśnia ksiądz Piotrowski.

Wiele takich osób uważa, że uzyskując cywilny rozwód i wstępując w kolejny związek, zerwali więź z Kościołem. Nic podobnego! Oni wciąż są w Kościele, choć nie mogą korzystać ze wszystkich przywilejów przysługujących innym katolikom.

O opiekę duszpasterską nad ludźmi żyjącymi w niekanonicznych związkach już prawie 20 lat temu apelował papież Jan Paweł II w adhortacji apostołskiej o rodzinie „Familiaris consortio”. I ten dokument jest dziś podstawą duszpasterstwa związków niesakramentalnych. Ojciec Święty przypominał, że należy stworzyć tym ludziom możliwość wzrostu w Koście-

le: zachęcać ich do słuchania Słowa Bożego, uczestnictwa w Mszy świętej, dzieł pokutnych i wychowania dzieci w wierze chrześcijańskiej.

Tak również od ponad roku jest w Koszalinie. Co miesiąc dla osób żyjących w związkach niesakramentalnych ksiądz Piotrowski odprawia Mszę świętą. Po Komunii kapłana każdy z wiernych przy ołtarzu indywidualnie otrzymuje błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem. To jest swoistego rodzaju komunii duchowa.

Ostatnio na spotkania przychodzi 7 par. Niewiele, ale jeśli weźmie się pod uwagę ich religijność, to trzeba przyznać, że jest to bardzo silna grupa. Mieli wiele lęków i obaw, niektórzy żyli z poczuciem odrzucenia (opowiadają o tym), a jednak są w Kościele. To najlepszy dowód ich wiary.

Mówią, że największym przeżyciem jest komunii duchowa. – Ci ludzie powinni nas zawstydzać swoją wiarą w obecność Chrystusa w Eucharystii – mówi kapłan. – Oni najlepiej wiedzą, jak wielką wartość ma to, co utracili.

Sposób na przetrwanie z Bogiem

Henryka Mazurkiewicz od 10 lat jest wdową. Kilka lat temu związała się z mężczyzną, który rozstał się ze swoją żoną. I ona, i jej partner są osobami wierzącymi. Nie zdecydowali się na zawarcie związku cywilnego.

– Najbardziej brakowało mi możliwości przystąpienia do Komunii świętej. Czułam ogromny wewnętrzny ból. Chciałam z kimś tym smutkiem się podzielić – opowiada.

To mama pani Henryki na drzwiach koszalińskiej katedry zobaczyła plakat zapraszają-

ych w związkach niesakramentalnych

ie odrzuca

Ludzie, którzy przychodzą na nasze spotkania, powinni nas zawstydząć swoją wiarą w obecność Chrystusa w Eucharystii – mówi kapłan. – Oni najlepiej wiedzą, jak wielką wartość ma to, co utracili

cy do duszpasterstwa osób żyjących w związkach niesakramentalnych.

– Na to czekaliśmy. Od razu się tam zgłosiliśmy – opowiada Henryka Mazurkiewicz. – Nauki, spotkania, Msze święte, które są ty-

ko dla nas, spowodowały, że otworzyliśmy się i już tak nie cierpimy. Z innymi ludźmi, którzy są w podobnej sytuacji, możemy porozmawiać o tym, czego nam duchowo brakuje. Bo materialne braki nie są ważne. Dziś coś mamy, jutro zostaje tylko pył.

Zarówno pani Henryka, jak i jej partner mają dorosłe dzieci z poprzednich małżeństw. Część już się usamodzielniała, część wyjechała za granicę. Dwoje dzieci jeszcze studiuje. – Znają nasze problemy, chyba w jakimś stopniu akceptują nasz wybór.

Przyznaje, że nie wszyscy w Kościele odnoszą się ze zrozumieniem do osób, które nie mają uregulowanego życia małżeńskiego. – A w tym duszpasterstwie odnalazłam sposób na przetrwanie z Bogiem – i przez Msze święte, i przez konferencje.

Białe małżeństwo nie dla wszystkich

Zwykle po Mszy świętej są konferencje, czasem w całkiem innym czasie organizowane są dni skupienia i rekolekcje.

Podczas tych spotkań kapłan i zaproszeni goście mówią między innymi o tym, że są wyjątkowe sytuacje, gdy ludzie żyjący z nowym partnerem mogą przy-

stąpić do Komunii świętej (kiedy są chorzy i przebywają w szpitalu albo podczas pogrzebu, gdy umrze im ktoś bliski).

– Zawsze, kiedy jestem w szpitalu, przypominam o tym wiernym – podkreśla ksiądz Marcin. – Wielu sprawia wielką radość, że mimo choroby mogą uzyskać takie pocieszenie.

Przypomina, że nie mogą pełnić w kościele funkcji publicznych (czytać słowa Bożego albo być rodzicem chrzestnym). Ale mogą realizować się w sensie duchowym – poprzez dzieła charytatywne (np. Caritas), działanie modlitewne i pokutne.

Warto wiedzieć – i to również jest tematem spotkań – że ludzie żyjący do tej pory w związkach niesakramentalnych mogą zdecydować się na tzw. białe małżeństwo. Wciąż mieszkają z partnerem pod jednym dachem, ale żyją z nim tak jak brat z siostrą (bez współżycia seksualnego). O swoim postanowieniu muszą powiedzieć księdzu podczas spowiedzi.

To nie jest sposób dla wszystkich: trzeba mieć odpowiednią osobowość, wiek i życie duchowe. – Miałem kiedyś parę 25–26-latków – wspomina ks. Piotrowski. – Bardzo chcieli zdecydować się na białe małżeństwo. Uważałem, że są zbyt młodzi, że nie będą w stanie zrezygnować z życia na sposób małżeński.

Henryka Mazurkiewicz nie opuszcza spotkań w duszpasterstwie. – Ksiądz Piotrowski nas przygarnął, on nas jednoczy – mówi. – Jest mi teraz lżej, wiem, że Pan Bóg mnie kocha, nie odtrąca mnie.

Twierdzi, że ludzi, którzy żyją w podobnych związkach i równie mocno cierpią duchowo, jest znacznie więcej. – Ale może nie mają tyle odwagi, żeby przyjść na tę Mszę świętą. ■

KOSZALIŃSKIE DUSZPASTERSTWO ZAPRASZA

Spotkania w ramach duszpasterstwa osób żyjących w związkach niesakramentalnych odbywają się w pierwszą niedzielę każdego miesiąca w kaplicy siostr szpitalnych miłosierdzia, przy ulicy Domańskiego 1 w Koszalinie. O godzinie 17.00 jest Msza święta, podczas której kapłan udziela indywidualnego błogosławieństwa Najświętszym Sakramentem. Po Mszy świętej ksiądz głosi nauki. Potem jest dyskusja przy kawie i herbacie.

Kontakt z ks. Marcinem Piotrowskim: tel. 0-508-995-085; e-mail:

ks.marcinpiotrowski@wp.pl.

TROCHĘ STATYSTYKI

Z danych wynika, że co piąte małżeństwo w Polsce rozpada się. W 2000 roku z ogólnej liczby 211 tys. małżeństw 42 tys. było po rozwodzie cywilnym. Znaczna część z nich zawiera związek cywilny po raz kolejny. Co 15. para (około 250 tysięcy par) żyje bez jakiegokolwiek więzi instytucjonalnej.

W dużych miastach nawet jedna trzecia dzieci rodzi się w związkach niesakramentalnych.

Młodzież
kontra decyzji

Kogo leczyć?

Z raportu o wynikach osiągniętych na egzaminie potwierdzającym kwalifikacje zawodowe w sesji letniej 2007, sporządzonym przez Okręgową Komisję Egzaminacyjną w Poznaniu, można by wnioskować, że nauczyciele i słuchacze Policealnej Szkoły Medycznej w Kołobrzegu otrzymają nagrodę.

Są najlepsi spośród tego typu placówek w województwie zachodniopomorskim. Egzamin końcowy zdało 89,66 proc. absolwentów. Bardzo dobry uczeń otrzymuje świadectwo z paskiem i jeszcze jakiś upominek. Tak było i tym razem. Dyrektor placówki Irena Gajzler została zaproszona 22 stycznia br. do Urzędu Marszałkowskiego w Szczecinie. Nie знаła powodu tych odwiedzin. Upominek już czekał: projekt uchwały restrukturyzacji sieci placówek oświatowych, których organem prowadzącym jest Województwo Zachodniopomorskie. Projekt został poddany pod obrady sejmiku następnego dnia. Co oznacza dla PSM słowo „restrukturyzacja”?

Dziel i rządź

Z jednej strony to szansa na zjednoczenie. Słuchacze tej szkoły mogliby się zintegrować ze słuchaczami placówki w Koszalinie. Mogliby też poznać piękno okolicy, dojeżdżając

ZDJEŃCJA KAROL SKIBA

do tamtejszej szkoły. A może odwrotnie?! Kołobrzescy nauczyciele mieliby nareszcie możliwość dostrzeżenia walorów swego miasta, patrząc na nie nie z perspektywy pracy, tylko (nie)zasłużonego odroczyznika. Tak dyktuje projekt. Ale przede wszystkim wygrałoby wszechobecne „przeliczenie” – przykład dla młodych, że warto w swoim życiu „restrukturyzować”! Likwidacja placówki to jednak cios dla kadry i młodzieży. Nie chcą takiego uszczęśliwiania na siłę. Kołobrzeg to miasto, gdzie znajdują zatrudnienie w przyszłości w uzdrowiskach, bazach zabiegowych, SPA – które w tym mieście rosną jak grzyby po deszczu. Tak mówią. Dlatego protesty, protesty... Ponadto kołobrzescka szkoła posiada dobrze wyposażone zaplecze dydaktyczne, które przejęła po Liceum Medycznym. Pozwala jej to, by w perspektywie otwierać nowe kierunki. Jest jeszcze jeden wątek, na który dyrektor zwraca uwagę pani dyrektor: – My się zwyczajnie bronimy. Mówi-

W szkole panuje rodzinna atmosfera, ale uczyć trzeba się dużo. Nazwanie każdej kostki „po imieniu” to trudne zadanie. Lekcja anatomii pod kierunkiem Marioli Rogulskiej

my o tym, co nam się udaje, bo nie mamy innych argumentów. To nie po to, aby się uważać za lepszych. Postawiono nas – Policealne Szkoły Medyczne w Koszalinie i Kołobrzegu – w bardzo niezręcznej i trudnej sytuacji. Życzę szkole w Koszalinie, by rozwijała się jak najlepiej. Ale życzę też sobie, by dostrzeżono walory mojej placówki – mówi z przekonaniem.

ba nam jeszcze trochę czasu. Należy poważnie i odpowiedzialnie przygotować się do tego zadania – uzasadnia. Pani dyrektor chce jeszcze wprowadzić wiele kierunków, które figurują na liście „zapotrzebowań medycznych”. Ma możliwości i bazę. Pokazuje mi stopy teczek. Ważne wątki – podkreślone markerem. Jest tego bardzo dużo. Wnioskuje: jeden walor zdaje się być przekleństwem szkoły w Kołobrzegu. Poczekam. Ale wróć do tematu... Po 12 marca.

KS. DARIUSZ JAŚLARZ

Kij w mrowisko

Policealna Szkoła Medyczna w Koszalinie posiada również wiele pozytywów. Tu kształcą się ratowników medycznych, wykładają się język migowy. Tego akurat w Kołobrzegu nie ma. Ale dyrektor Gajzler kipi pomysłami. – Teraz przeprowadzamy kapitalny remont obiektu. Stąd ograniczone możliwości – mówi. Ale to, co robią, zyskuje niezwykle uznanie – nie tylko wśród kołobrzeżan. – Zgodę na edukację ratowników medycznych już mamy. Do „uruchomienia” techników stomatologicznych potrze-

Z lewej: Technik masażysta musi mieć siłę nie tylko w rękach, ale i... w głowie. Nad poprawnością zabiegu czuwa Lech Romanowski

Z prawej: Anna Sobiczewska zwraca uwagę na to, by pacjent był należycie ułożony i zabezpieczony

Od autora:

Szanowne Panie Dyrektor! Gratuluję fantastycznej młodzieży, pełnej pasji i chęci służenia ludziom. Kiedy szedłem dziś na wywiad z dyrektorem I. Gajzler, dopadł mnie jeden z moich byłych uczniów. – Już nie jestem taki chamski i beznadziejny, jak byłem. – wypalił. – Serio? A byłeś? – zapytałem. – Jestem na drugim roku PSM w Kołobrzegu – oznajmił z dumą. Pytałem go o wszystko. Wie, że będzie miał pracę w Kołobrzegu. Pognał na zajęcia. – Niektórzy zapomnieli, że szkoła nie tylko daje wiedzę, ale też wychowuje. Uczy mądrości. Nikt mnie nie przekona, że nie warto walczyć o młodzież. Często jesteśmy dla nich jak rodzice. Mam tę świadomość – dopowiada dyrektor Gajzler. Tak myślą nauczyciele. Tak podchodzą do uczniów. Czego chcieć więcej?

Żerują na ludzkiej łatwowierności

Uwaga na oszusta

– Zazwyczaj nawet nie zaczynam rozmawiać z domokrążcami – zapewnia Barbara Grajewska. – Jednak w tym dniu była u mnie mama i namówiła mnie, bym wysłuchała, co proponuje nieznamy, który zapukał do moich drzwi. Niestety, dałam się nabrać jak dziecko – kwituje.

Około czterdziestoletni mężczyzna powiedział jej, że w porozumieniu ze spółdzielnią mieszkaniową zajmują się renowacją drewnianych okien. Wykonywał bardzo fachowe pomiary, używał budowlanej terminologii, a przy tym był bardzo sympatyczny i prawdziwy. Przekonał koszaliniankę, że nie ma potrzeby, by wymieniała okna, bo stare można z łatwością doprowadzić do porządku. – Opowiadała, że kilka lat temu stracił żonę i dziecko w wypadku samochodowym, i dopiero teraz jego życie nabrało sensu, gdyż ma zostać za dwa miesiące ojcem. Chwalił się, że szuka imienia dla swojej pociechy i zapisuje wszystkie, które podobają się jego klientom – dziewczyna wspomina wizytę oszusta. – Po takich wyznaniach naprawdę bardzo trudno traktować kogoś jak przestępcę. Zaufałam mu więc. Podpisałam umowę, którą on spisał w dwóch egzemplarzach i zapłaciłam 56 złotych. Kolejne sto złotych miałam zapłacić po wykonaniu usługi. Jak łatwo się domyślić, to był pierwszy i ostatni kontakt z fałszywym budowlanym, a spółdzielnia nie ma pojęcia o jego działalności. Pieczętki szczecińskiej firmy na umowie były sfalszowane, a telefon odbiera jakaś pani, która nie ma o niczym pojęcia.

– Nie wiem już, w jaki sposób mamy przestrzegać naszych mieszkańców przed oszustami – mówi Władysław Omański, zastępca prezesa Spółdzielni mieszkaniowej „Na

JULIA MARKOWSKA

Skarpie”. – Informacje na temat ich przestępczej działalności na okrągło ukazują się w gazecie spółdzielni, są wywieszane na tablicach ogłoszeniowych w każdym bloku, no i oczywiście wciąż trąbią o tym wszystkie media. Niestety to nie pomaga i wciąż znajdują się naiwni. Jeżeli w jakiegokolwiek sprawie mieszkańców ma odwiedzić pracownik spółdzielni, to kilkanaście dni wcześniej wywieszamy na klatkach schodowych ogłoszenie na ten temat. Zawiadomienie zawiera pieczęć spółdzielni i jest podpisane przez prezesa. Dodatkowo wszystko na temat ewentualnej wizyty wie gospodarz domu, który jest przecież mieszkańcom doskonale znany.

Drzwi zamiast leków

Do administracji najczęściej zgłaszają się mieszkańcy, którzy usłyszeli od domokrążców, że spółdzielnia przeprowadzi wymianę drzwi zewnętrznych i jest to obowiązkowe dla wszystkich. W dobrej wierze podpisują więc wszystkie dokumenty, często są to nawet niemal lichwiarskie umowy kredytowe, które obciążają i tak przecież skromne

Gdy do naszych drzwi zapuka elegancki, młody człowiek, nie ufajmy mu bezgranicznie. Zapytajmy gospodarza domu, czy wie coś o jego działalności

budżety emerytów. Pani Katarzyna Muszyńska, samotna emerytka, namówiona przez jednego z oszustów podającego się za pracownika technicznego spółdzielni, podpisała wszystko, co jej podsunął. – Faktycznie wymienili mi drzwi, lecz ich jakość pozostawia dużo do życzenia. Zamiast obiecane go porządnego, wzmocnionego drewna mam trochę grubszą, sklejoną pły-

tę pilśniową, a na dodatek jest niedopasowana do framugi i pod drzwiami ma centymetrowy prześwit, przez który zimne powietrze dostaje się do mieszkania – wylicza kobieta. – A na dodatek za tę „przyjemność” płacę 220 złotych miesięcznie, czyli wszystko, razem z odsetkami, będzie kosztować mnie dwa i pół tysiąca. Porządnej firmie za uczciwie wstawione drzwi zapłaciłabym przy najmniej tysiąc mniej.

Pani Katarzyna chciała zareklamować usługę, lecz nie miała gdzie. Firma nie istnieje w żadnych rejestrach, a sprzedawca kredytów zarzeka się, że nic na temat ich działalności nie wie. Bank natomiast nie zamierza zrezygnować ze swoich należności i za każde opóźnienie w płatności nalicza odsetki. – A ja mam dziewięćset złotych emerytury i po zapłaceniu rachunków i raty zostaje mi na życie 138 złotych – rozpacza emerytka. – Zrezygnowałam więc z kupowania leków i dzięki pomocy syna jakoś sobie radzę. No cóż, człowiek stary i głupi, musi ponosić konsekwencje tego, co robi – gorzko kwituje.

JULIA MARKOWSKA

JAK NIE STAĆ SIĘ OFIARĄ OSZUSTA

Radzi st. post. Magdalena Miazek z Komendy Miejskiej Policji

- Nie powinniśmy otwierać drzwi mieszkania osobom obcym, a ewentualne oferty usług przyjmować na piśmie, gdzie będą widniały wszelkie dane przedsiębiorstwa.
- Trzeba potwierdzić w siedzibie firmy, czy osoba proponująca nam usługi jest jej pracownikiem i może inkasować pieniądze za wykonaną pracę.
- Powinniśmy poprosić osobę proponującą nam jakąkolwiek usługę o wylegitimowanie się pełnomocnictwem lub dokumentem potwierdzającym jej uprawnienia i tożsamość, zwracając jednocześnie uwagę, czy dokumenty nie są sfalszowane lub podrobione.
- Dopóki nie upewnimy się, że firma istnieje, ma stałą siedzibę i prowadzi działalność, nie powinniśmy wpłacać żadnych zaliczek ani przedpłat.
- W rozmowach telefonicznych, gdy dzwoniący oferuje nam atrakcyjne towary, nie powinniśmy ujawniać swoich danych ani wdawać się w zbędne dyskusje.

Wspólne wykonanie fragmentów pop-oratorium „O świętej Faustynie” Z. Małkowicza

Chóralia w Kołobrzegu

Rozśpiewany Kołobrzeg

Tygodniowe warsztaty chóralne wykazały, że śpiewający kołobrzeżanie są niezwykle systematyczni, pilni i zdolni.

– Chórzyści pracowali w zespołach. Przygotowywali trzy utwory oraz dodatkowo anonimowy XV-wieczny utwór „Alta Trinita Beata”. Najbardziej zależało nam na rozpracowaniu Oratorium Maryjnego Jana Maklakiewicza, którego prapremiera odbędzie w Kołobrzegu – wyjaśniła prof. Jadwiga Gałęska-Tritt z Akademii Muzycznej w Poznaniu, od 30 lat współpracująca z Akademią Muzyczną w Bydgoszczy. Warsztaty prowadzili prof. Elżbieta Wtorkowska z Bydgoszczy, ad. II st. Krystyna Krzy-

żanowska-Łoboda z Katowic, księża Zbigniew Stępiak z Uniwersytetu Mazursko-Warmińskiego i Krzysztof Łapiński z Seminarium Duchownego w Białymstoku. W zajęciach wzięły udział kołobrzeżskie chóry: „Cantabile”, „Jedność”, „Pionier”, „Kombatant”, „Cantores Colabregae”, Chór „Cantate Deo” parafii pw. NMP w Kołobrzegu oraz wokalistki Zespołu Piosenki i Tańca „Tirlitonki”. Kołobrzeżanie wzbudzili podziw swoją pilnością. Były panie, które po 8–10 godzin dziennie brały udział w zaję-

ciach. Poprzednio warsztaty odbyły się przed dwoma laty. Jak podkreśla prof. Gałęska-Tritt, widać, że chórzyści bardzo dużo pracowali. Poprawiła się energia fonowa, przekaz wokalny. Także najmłodszy uczestnik warsztatów z zespołu „Tirlitonki” Marii Dudek zrobiły niesamowite postępy. Warsztaty zakończył koncert, w którym w dwóch utworach zaprezentowały się wszyscy uczestnicy, zarówno chóry, jak i ich wykładowcy – słuchacze studium podyplomowego.

MARZENA BAMBER

Magdalena Zielińska i Andrzej Skiba w duecie „Usta milczą” z operetki F. Lehara „Wesoła wdówka”

GOŚĆ KOSZALIŃSKO-KOŁOBRZESKI

koszalin@goscniedzielny.pl

Adres redakcji: ul. Stoczniewców 11–13, 75-256 Koszalin tel. 094 341 03 14
Redagują: ks. Dariusz Jaślarz – dyrektor oddziału, Julia Markowska, Karolina Pawłowska

Zaproszenia

■ WARSZTATY LITURGICZNE

Od 29 lutego do 2 marca 2008 r. w Centrum Edukacyjno-Formacyjnym w Koszalinie odbędą się warsztaty liturgiczne, poświęcone przygotowaniu i przeżywaniu Triduum Paschalnego w parafii. Poprowadzi je ks. dr Jacek Lewiński wraz z Diecezjalną Diakonią Liturgiczną Ruchu Światło-Życie. Do udziału w warsztatach zaproszeni są wszyscy, którzy chcieliby pogłębić swoje przeżywanie Świąt Paschalnych. Organizatorzy szczególnie zachęcają do udziału osoby zajmujące się w parafiach przygotowaniem liturgii: starszych ministrantów (przynajmniej szkoła średnia), kościelnych, członków ruchów i stowarzyszeń kościelnych. Będą one mogły służyć potem praktyczną pomocą w parafiach, a w przyszłości wejść w skład parafialnych zespołów liturgicznych. W czasie warsztatów nie zabraknie czasu na Mszę św., Drogę Krzyżową i modlitwę. Uczestnicy zostaną wprowadzeni w tajemnice Triduum Paschalnego i jego części. Szczegółowo omówią liturgię poszczególnych dni, ze zwróceniem uwagi na elementy ważne dla służby liturgicznej (prawidłowy przebieg liturgii) i komentatora. Kursanci zajmą się również omówieniem i wskazaniem praktycznych zagadnień dotyczących dekoracji kościoła (ołtarz adoracji, grób Pański) i doboru śpiewów. Zgłoszenia są przyjmowane do 18 lutego (lub do wyczerpania miejsc) w recepcji Centrum Edukacyjno-Formacyjnego w Koszalinie, od poniedziałku do piątku w godz. 8.00–16.00, tel.: 094/3409800; 094/3409860, e-mail: cef@poczta.onet.pl.

■ ZAPROSZENIE DLA ORGANISTÓW

Diecezjalna Komisja Muzyczna zaprasza organistów naszej diecezji na wielkopostny dzień skupienia. Odbędzie się on 1 marca w Wyższym Seminarium Duchownym w Koszalinie. Początek o godz. 10.00. Wykład na temat: „Rola, funkcje i zadania organisty w Kościele” wygłosi i dyskusję poprowadzi ks. dr Tomasz Rakowski, dyrektor Diecezjalnego Studium Organistowskiego w Pelplinie. Symboliczna opłata za uczestnictwo wynosi 20 zł.

■ MOC W SŁABOŚCI

W tym roku Ruch Światło-Życie po raz pierwszy zorganizował rekolekcje dla młodzieży także spoza oazy. Są one przeznaczone dla studentów (zarówno studiów zaocznych, jak i stacjonarnych). Zasadniczą treścią rekolekcji będzie zagadnienie dojrzałej religijności i umiejętność wykorzystania w swoim życiu duchowym dynamiki kryzysów wiary. Będzie to zarazem bezpośrednie przygotowanie do Wielkiego Tygodnia. Rekolekcje odbędą się w Koszalinie (Centrum Edukacyjno-Formacyjne) od 14 do 16 marca br. pod hasłem „Moc w słabości”. Zgłoszenia uczestnictwa przyjmowane będą najpóźniej do 25 lutego (lub do wyczerpania miejsc) w recepcji w Koszalinie: telefoniczne od poniedziałku do piątku, w godz. 8.00–16.00, tel.: 094/3409800; 094/3409860, e-mail: cef@poczta.onet.pl.